

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitlers karā : Kas īsti notika?

A.V. Schaerffenberg

2. daļa

1. nodaļa: Kas īsti sāka karu?

"Ikvienš, kurš Eiropā iedez kara lāpu, var vēlēties tikai haosu."

Ādolfs Hitlers, 1939. gada 3. augusts

Lai gan tradicionālie vēsturnieki viņu uzskata par vienīgo atbildīgo par Otrā pasaules kara izraisīšanu, tomēr šī bija loma, kurai Ādolfs Hitlers bija pilnīgi nepiemērots gan personiski, gan ideoloģiski. Būdams vienkāršs karavīrs Pirmā pasaules kara laikā, viņš bija liecinieks savu tuvāko biedru vardarbīgai nāvei un pats cieta no mokoša sinepju gāzes uzbrukuma, kas gandrīz zaudēja redzi. Četrus frontē pavadītos gadus viņš pavadīja aci pret aci ar neizsakāmajām tranšeju kara šausmām, un viņš nekad nevēlējās, lai šī pieredze atkārtotos ne viņam, ne viņa tautiešiem.

Pēc pamiera noslēgšanas viņš attīstīja nacionālsociālismu, kura galvenais prin-

cips ir ariju dzimtas saglabāšana. Hitlers mācīja, ka visi baltie cilvēki neatkarīgi no to atsevišķām tautībām ir vienas rases brāļi un māsas. Līdz ar to kari ariju starpā ir brālīgi konflikti, un no tiem ir jāizvairās. Karā, viņš žēlojās, labākie indivīdi ir tie karavīri, kuri visdedzīgāk atdod dzīvību par savu valsti, tādējādi noplicinot sabiedrību, jo tiek zaudēti tās vērtīgākie locekļi. Pēc ievēlēšanas par Vācijas kancleru Hitlera galvenā aizraušanās bija nevis valsts atkārtota militarizācija, bet gan sociālā atjaunošana. Viņu īpaši fascinēja kultūras reforma, un viņš vēlējās visu atlikušo mūžu veltīt Vācijas pilsētu atjaunošanai. Kad karš tomēr sākās, viņš to uzskatīja par uzmanības novēršanu no savām patiesajām interesēm un bieži pauda nožēlu, ka nav laimīgāk nodarbojies ar sabiedrisko darbu projektu īstenošanu. Kā viņš vairākas reizes paskaidroja pat konflikta laikā: "Es esmu dedzīgs celtnieks, bet negribīgs ģenerālis." Šī piezīme diez vai raksturo "pasaules iekarotāja" lomu, ko viņam bija iecēluši ienaidnieki.

Tomēr Hitleru ļoti interesēja starptautiskās lietas, īpaši tās, kas tieši attiecās uz padomju draudiem. Trešais reihs un fašistiskā Itālija kopā veidotu centrālo "asi", ap kuru varētu apvienoties pārējās kontinenta tautas, stiprinot Eiropas vidienes mugurkaulu. Imperiālā Japāna ierobežotu komunisma izplatību Āzijā, savukārt alianse ar Lielbritāniju apvienotu pasaules lielāko jūras spēku ar spēcīgāko armiju - Vācijas bruņotajiem spēkiem, vērmahtu. Šādā veidā ierobežojot padomju kolosu, tas sabruktu bez nepieciešamības sākt karu. Tā viņš cerēja.

Tomēr, kad no karadarbības vairs nebija iespējams izvairīties, Hitlers sāka rīkoties. Viņa tiešā pieredze Rietumu frontē pirms vairāk nekā divdesmit gadiem viņu mācīja tā, kā to nespēja izdarīt neviena formālā militārā izglītība. Turklāt viņa pēckara politiskās kampaņas, kurās vairākkārt tika uzsvērtā masu rīcība, tika vadītas kā kaujas kampaņas. Tomēr nenoliedzami Ādolfa Hitlera dabas dotības bija vissvarīgākie faktori viņa kā 20. gadsimta, iespējams, visu laiku lielākā karavadoņa vadībā. Šajā vēsturē minētie daudzie viņa izcilo spēju piemēri uzsver Hitlera kā Otrā pasaules kara izcilākā stratēģa un vadoņa neapšaubāmo statusu. Raksturīgs no tiem bija viņa paša izstrādātais plāns izšķirošajai Beļģijas Eben Emela forta ieņemšanai, bez kura nebūtu bijusi iespējama visa Rietumu kampaņa, un viņa vienpersoniskā vācu armijas glābšana 1941. gada ziemas sākumā, kad visa Austrumu fronte bija uz nenovēršama sabrukuma robežas. Šie un daudzi citi militārie sasniegumi bija nepārspējami - tik ļoti, ka nav iespējams iedomāties, ka kādam citam Osas vai Sabiedroto līderim tos būtu izdevies paveikt.

Tas nenozīmē, ka viņš nekad nav kļūdījies. Kā Hitlers par sevi teica tieši pirms veiksmīgā iebrukuma Francijā 1940. gada pavasarī: "Čērčila kungs nesen kādā radio raidījumā paziņoja, ka līdz šim šajā karā es esmu pieļāvis 16 kļūdas. Viņš kļūdās. Es esmu pieļāvis vismaz divreiz vairāk kļūdu, par kurām man ir zināms! Bet, ja Čērčila kungs un viņa sekotāji ir pieļāvuši tikai vienu kļūdu, tad tā ir daudz

ļauņaka par jebkuru, ko es jebkad esmu pieļāvis, proti, kad viņi uzsāka šo karu, kuram neatkarīgi no tā iznākuma neizbēgami jābeidzas ar Britu impērijas izjukšanu."

Hitlera smagākā kļūda, kā viņš pats ar novēlošanos atzina, bija tā, ka viņš uzticējās Vācijas ģenerālštābam. Tā kā viņš bija vārda vīrs, viņš nevarēja iedomāties, ka kāds cits, īpaši vācu virsnieks, rīkotos necienīgi. Tomēr atbildība par 1945. gada galīgo sakāvi galvenokārt gulstas uz dažiem vācu ģenerāļiem - visļauņāko nodevēju bandu, kāda jebkad ir piemēklējusi kādu valsti. Atšķirībā no saviem Rietumu sabiedroto kolēģiem Hitlers nebija dzimis ar sudraba karotīti mutē. Bagātība, sociālais stāvoklis, politika kā parasti un personīgā vara vai prestižs - tās pašas lietas, kas bija apsēdušas F. D. R. un Čērčilu, - viņu atgrūda. Kamēr Rūzvelts Haidparkā izklaidējās ar Ņujorkas finanšu eliti, nabadzības nomāktais Hitlers Vīnē par dažiem florēniem pārdeva savas akvareļgleznas. Vēlāk, kad Hitlers riskēja ar dzīvību kā bezvārda kareivis Rietumu frontē, Čērčils no drošās Londonas Iekšlietu ministrijas sūtīja tūkstošiem austrāliešu bezjēdzīgai slaktiņošanai Gallipoli pludmalēs, bet Staļins bija aizturētājs cariskajā Krievijā.

Hitlers tautas apziņā tik ilgi ir asociējies ar visļauņāko tirāniju, kādu pasaule jebkad ir pieredzējusi, ka ikviens, kurš uzzina patiesību par viņa valdīšanu, ir neizbēgami pārsteigts. Daudz kas kļūst skaidrāks, ja viņu aplūko viņa laika kontekstā. Līdz Pirmā pasaules kara beigām Vācijā valdīja novecojusi monarhija. Tai aizejot, valsts bija sašķelta starp pašpasludinātiem marksistiem, kas Vāciju uzskatīja tikai par Padomju Savienības pakājnieku, kapitālistiskajiem konservatīvajiem, kurus vairāk interesēja savas bagātības, nevis rases saglabāšana, un kabarē demokrātiem, kas gremdējās 20. gadu "apburošajā dekadencē". Īsāk sakot, Vācijai vienkārši nebija labas pārvaldības tradīciju.

Kad Hitlers kļuva par kancleru, viņam nebija precedenta, uz kura balstīties, lai izveidotu saprātīgu pārvaldi, tomēr haoss, kas pārņēma viņa tautu, kļiedza pēc jaunas sabiedriskās kārtības. Vienīgās alternatīvas, ar kurām viņš saskārās, bija autoritāra pārvalde vai sociāla izšķīdināšana. Tiesa, viņš bija viens no varenākajiem cilvēkiem vēsturē, taču ne jau viņa valdošo pilnvaru vai viņa rīcībā esošo bruņoto spēku dēļ, bet gan savas tautas pārliecinošās uzticības dēļ. Nevienu citu personu viņa līdzpilsoņi nemīlēja vairāk. Viņš arī valdīja bez viņu piekrišanas. Galu galā viņi viņu bija ievēlējuši pie varas kā savu likumīgo pārstāvi. Pēc tam viņš vienmēr konsultējās ar viņiem par svarīgākajiem miera laikā pieņemtajiem lēmumiem, rīkojot referendumus, kuros viņiem bija jābalso par vai pret viņa politiku. Šajos plebiscītos, kuru godīgumu uzraudzīja starptautiskas uzraudzības komisijas, dažas no kurām bija no Vācijai naidīgām valstīm, nacionālsociālistu režīmu konsekventi atbalstīja 90 % un vairāk vēlētāju, visbiežāk - augšējā procentuālā daļa. Piemēram, no 2,94 miljoniem biļetenu, kas tika nodoti 1938. gada 4. decembra vēlēšanās Su-

detu zemē, 2,64 miljoni balsu (98,8 %) tika atdoti par NSDAP. Tā paša gada sākumā, kad Hitlers jautāja Austrijas iedzīvotājiem, vai viņi vēlas kļūt par Trešā reiha sastāvdaļu, 99,7 % atbildēja apstiprinoši.

Neviens demokrātiskais politiķis uz Zemes ne pirms, ne pēc tam nekad nav ieguvis tik augstu reitingu. Saprotams, ka viņu dziļi iesakņojies naidis pret šo ārkārtīgi populāro cilvēku sakņojās personīgā greizsirdībā. Rūzvelts, Čērčils, Klintoni, Bušs un visi pārējie ebreju frontmeņi nekad nespēja sasniegt vairāk par daļu no tā atbalsta, ko no *saviem* līdzpilsoņiem saņēma Ādolfs Hitlers. Ja demokrātija ir "tautas valdīšana", tad viņš bija "demokrāts" tās patiesajā nozīmē. Kā viņš pats jautāja: "Kur citās zemēs ir līdzīga "demokrātija"? Kur citur tauta un vadība, tauta un valdība ir tik pilnīgi saplūdušas un stāv tik tuvu viena otrai?". Tomēr, kā fīrers skaidri norādīja savā "galda sarunā", viņš uzskatīja Trešā reiha populistisko valsti par tiltu uz iecerēto rasu autoritāro republiku pēc ASV konstitūcijas parauga ar tās imigrācijas un naturalizācijas likumiem, ko viņš tik ļoti apbrīvoja. Traģiski, ka šo brīvības vīziju iznīcināja svešinieki, kuri deva priekšroku masu iznīcināšanai, nevis politiskajai brīvībai.

Iespējams, nekas labāk neilustrē atšķirības starp ass un sabiedroto līderiem, kā salīdzinājums starp dāvanām, ar kurām viņi apmainījās kara laikā. Par godu savai 59. dzimšanas dienai 1942. gadā Musolīni no Hitlera saņēma skaisti iesietu 19. gadsimta dižā filozofa Frīdriha Nīčes darbu komplektu. Tajā pašā gadā Franklins Rūzvelts dzimšanas dienā Vinstonam Čērčilam nosūtīja kastīti burbona.

Tikai sešus gadus pirms viņa valsts pieteica karu Trešajam reiham, kad *Londonas laikraksta Times* reportieris viņam jautāja, ko viņš domā par Ādolfu Hitleru, Čērčils atbildēja, ka, ja Angliju kādreiz piemeklētu tādas katastrofas kā Vāciju, viņš lūgtu Dievu par tādu ģeniālu cilvēku kā Fīrers, kurš vadītu britu tautu uz glābšanu. Vēl pārsteidzošāk ir tas, ka iepriekšējā desmitgadē Čērčils sarakstīja garu rakstu prestižajam Londonas laikrakstam *Illustrated Sunday Herald* (1920. gada 8. februāris), kurā viņš komunismu raksturoja kā slepkavniecisku tirāniju, ko vada ebreju teroristi, kuru revolūcijas ir nežēlīgi jāapkaro jebkurā valstī, kurā tās parādās.

Tajā pašā desmitgadē viņš paziņoja: "Civilizētās pasaules pienākums ir iekarot Krieviju. Padomju vara nepārstāv Krieviju. Viņi pārstāv starptautisku koncepciju, kas ir pilnīgi sveša un pat naidīga tam, ko mēs saucam par civilizāciju. Uzvarēt Krieviju militāri un morāli būtu pārāk smags uzdevums, lai Pirmā pasaules kara uzvarētāji to paveiktu vieni paši, un, tā kā mums tas ir jādara, mēs to darīsim kopā ar Vāciju. Vācija pazīst Krieviju labāk nekā jebkurš cits. Tā viņai būs lieliska iespēja. Bez Vācijas Eiropā nekas nav iespējams, bet ar Vāciju ir iespējams viss." Tomēr, kad Hitlers izmantoja viņa ierosinājumu, izmantojot "lielo iespēju" uzbrukt Krievijai, Čērčils nosodīja viņu kā "agresoru" un nosūtīja militāro palīdzību pa-

domju valstīm, kuras viņš apgalvoja nicinām.

Neraugoties uz šīm mulsinošajām pretrunām, tradicionālie vēsturnieki, ignorējot viņa antikomunistiskos un pat pret ebrejiem vērstos izteikumus, kas publicēti nepilnus divdesmit gadus pirms Otrā pasaules kara, joprojām uzskata viņu par vienu no 20. gadsimta izcilākajiem varoņiem, jo viņš bezkompromisa veidā nostājās pret Ādolfu Hitleru un visu, ko Vācijas līderis pārstāvēja. Iespējams, Čērčila pretrunīgo personību var saprast kontekstā ar viņa mūža cīņu ar alkoholismu. Viens no viņa neaizmirstamākajiem jociņiem izskanēja, atbildot kādai parlamenta deputātei, kura ar rūgtumu sūdzējās, ka viņš diskreditē šo godājamo iestādi, jo bieži parādās reibuma stāvoklī. Veikli apejot viņas izvirzīto jautājumu, viņš paziņoja: "Rīt es būšu skaidrs. Bet jūs, madame, joprojām būsiet neglīta!"

Kādā līdzīgā tikšanās reizē viņu uzrunāja lēdija Astora, kura nesen bija pamanījusi viņa ļaundarības apmērus: "Ja es būtu jūsu sieva," viņa viņam teica, "es iejauktu indi jūsu viskijā!" "Un, ja es būtu tavs vīrs," viņš viņai atbildēja, "es to izdzertu!"

Pat viņa labākais draugs Franklins Rūzvelts viņu nodevīgi dēvēja par "to dzērājšoferu". 1940. gada vasarā, apmeklējot Lielbritānijas premjerministru, Sumners Velss esot atradis viņu nesakarīgā alkohola reibumā. Iespējams, ka viņa emocionālo nestabilitāti veicināja Čērčila politiski problemātiskā izcelsme, ko viņš centās paturēt noslēpumā. Viņa māte bija amerikāņu ebrejiete Jenny Jerome. Kad Franklina Rūzvelta ebreju izcelsme tiek papildus ņemta vērā sabiedroto augstākajā vadībā, kļūst skaidra viņa rasu identitāte un izcelsme neizdzēšamajam naidam pret Hitleru.

Tiesa, Čērčila personīgā uzvedība bieži vien pārsniedza ekscentriskuma robežas un robežojās ar īstu neprātu, piemēram, viņa ārprātīgā tieksme valkāt sieviešu apakšveļu un kails ekshibicionisms. Piemēram, 1942. gadā, viesojoties Vašingtonā, viņš pilnīgi kails stājās pretī pārsteigtajam F.D.R., paskaidrojot: "Redziet, prezidenta kungs, man nav nekā, ko no jums slēpt!". Vēlākā reizē premjerministru tik ļoti emocionāli pārņēma skats uz britu bumbvedējiem, kas mācību misijas laikā lidoja zemu virs galvas, ka viņš novilkā visas drēbes un pēc tam kliegzošs skriešus skraidīja kails pāri tamarakam par izbrīnu sapulcējušos RAF virsniekiem un lidmašīnu kompāniju vadītājiem. Publisku informāciju par šādiem nožēlojamiem incidentiem, protams, apspieda valsts drošības un morāles apsvērumu dēļ vēl ilgi pēc 1945. gada.

Taču Čērčila dzinējspēks bija patoloģiska kaislība pret karu un tā radīto cilvēku iznīcināšanu. Kasablankas konferencē viņš domāja Rūzveltam, ka progresu var panākt tikai kara laikā; mierā ir tikai pašapmierinātība, viņš apgalvoja. Dr. Gēbelss uzskatīja Čērčilu par 20. gadsimta līdzinieku grieķim, kurš 356. gadā pirms Kristus nodedzināja skaisto Diānas templi Efezā, lai iemūžinātu sevi; premjermin-

istrs bija "iznīcības faktors. Viņš noteikti ieies vēsturē kā Eiropas Herostrats, kas spēj iemūžināt savu vārdu, tikai iznīcinot to, ko daudzas paaudzes ir veidojušas daudzu gadsimtu gaitā" (1945. gada 17. marts).

Tālu no sava idealizētā ētiskas rīcības aizstāvja tēla, visa Čērčila karjera bija balstīta uz viltībām un amorālām manipulācijām. Piemēram, 1941. gada jūnijā viņš lika Lielbritānijas slepenā dienesta Ziemeļamerikā vadītājam seram Viljamam Stīvensonam nogādāt ASV Valsts departamentam vēstuli, kuru it kā bija uzrakstījis majors Eliass Belmonte un kurā apsūdzēja Bolīvijas militāro atašeju Berlīnē kā līderi sazvērestībā, kura mērķis bija ar Hitlera palīdzību gāzt LaPaza valdību un izveidot nacistu marionešu valsti Dienvidamerikā. Lai gan šo vēstuli Stefensons bija pilnībā safabricējis, amerikāņu prese un Rūzvelta administrācija to nekritiski pieņēma kā autentisku, un nevainīgais Bolīvijas majors tika neslavīgi atvaļināts no dienesta un pamudināja viņa aplamos tautiešus izsludināt karu Vācijai.

Pēc tam Bolīvijas vācu tautības iedzīvotāji nākamos četrus gadus tika ieslodzīti apstākļos, ar kādiem Dienvidamerikas cietumi ir bēdīgi slaveni. Tikmēr Čērčila maldināšanas patiesais mērķis bija sniegt F.D.R. vēl vienu gatavu ieganstu ASV sabiedriskās domas kurināšanai pret Trešo reihu. Pēc šiem propagandas panākumiem Stīvensons uz papēžiem vilka "slepenu nacistu karti", kurā bija sīki izklāstīti Hitlera plāni ieņemt Dienvidameriku. ASV prezidents pilnībā aprija šī viltīgā dokumenta izdomātos atklājumus.

Desmit gadus pirms tam, 30. gadu sākumā, Vinstona politiskā karjera bija nonākusi strupceļā. Viņa nelaika dēla Randolfa azartspēļu parādi draudēja ar bankrotu un viņa mīļotās lauku muižas Čartvelas zaudēšanu. Izmisuma pārņemts, viņš pievienojās "Fokusam" - slepenai biedrībai, kurā apvienojās ducis bijušo politiķu, kuri depresijas laikā bija zaudējuši savas ērtas darbavietas valdībā un bija apņēmības pilni tās atgūt ar visiem iespējamiem līdzekļiem. Apzinoties, ka šie bez darba palikušie "valstsvīri" teiks vai darīs jebko, lai atgrieztos pie varas, ebreji no "Fokusa" izvilināja vairākus pagānu viltniekus, kas bija viņu aizsegā plānotajai Vācijas iznīcināšanai. Viņu lielākais loms bija Vinstons Čērčils.

Sākot ar 1936. gadu, "Fokusa" iemītniekus bagātīgi finansēja Amerikas Ebreju kongress, Londonas Britu ebreju deputātu padome un departamenta prezidents, "British Shell" priekšsēdētājs sers Bernards V. Koens. Viņi maksāja Čērčilam 50 000 mārciņu, lai viņš aģitētu pret Hitleru, kuru, kā minēts iepriekš, personīgi apbrīvoja. Čērčila kā prostitūta pret nacistiem vērstajiem mērķiem reputācija pieauga. Sešus gadus vēlāk viņš teica Franklinam Rūzveltam, ka ir "uzticīgs cionisma politikai".

1938. gadā Vinstonam 800 000 ASV dolāru samaksāja bruņinieks, ebreju plutokrāts sers Henrijs Starčoss, kurš pēc *anšlusa* zaudēja savas monopola īpašumtiesības Austrijā. Viņa uzdevums bija nosodīt šīs valsts savienību ar Reihu,

neraugoties uz starptautiski kontrolētiem referendumiem, kuros lielākā daļa austriešu nobalsoja par pievienošanos Vācijai. Tajā pašā gadā Prāgas valdība uz Londonu nosūtīja prokomunistiski noskaņoto ārlietu ministru Janu Masaryku ar 2 miljoniem mārciņu "Focus" un rīkojumu tās locekļiem gāzt Nevilu Čemberlenu, kuru čehi uzskatīja par pārāk maigu pret Fīreru. Vācieši uzzināja par to, ka Čērčils pieņem ārzemju naudu, un informēja Čemberlenu tieši pirms Minhenes vienošanās, kas bija viens no iemesliem tās iznākumam par labu Hitleram. Taču Čērčila jaunā, ienesīgā karjera kā algota ebreju mērķu paudēja bija nodrošināta.

Tā sauktās "Londonas blāzmas" laikā sabiedroto prese slavēja Čērčilu par to, ka viņš vīrišķīgi nostājās līdzās angļu tautai, dalījās ar viņiem briesmās un grūtībās un mudināja viņus sekot viņa personīgajam drosmes paraugam. Patiesībā britu izlūkdienesti jau labu laiku iepriekš zināja par katru vācu gaisa uzlidojumu un slepeni pārsūtīja informāciju Čērčilam, kurš vienmēr bēga uz savu privāto patvērumu laukos. Nevienam citam neizdevās izvairīties no Blitza, izmantojot šo konfidenciālo glābšanās ceļu. Pēc tam, kad atskanēja "viss atļauts", viņš atgriezās Londonā, kur stostījās kinožurnālu kameru priekšā, ar diviem, pūkainiem, no cigāriem noputējušiem pirkstiem žestikulējot *V-veida uzvaras* mudru un izaicinoši murminādams: "Mēs to panāksim!".

1940. gada 14. novembra pēcpusdienā viņš tikko bija izbraucis no Londonas, lai izvairītos no gaidāmās Luftwaffe atgriešanās, kad slepenā ziņojumā no viņa šifratiem viņam tika paziņots, ka bombardieru nākamais mērķis būs Koventrija. Atgriežoties drošībā galvaspilsētā, Čērčils izaicinoši nostājās uz savas štāba ēkas jumta jumta, ar saspiestu dūri izaicinot neeksistējošos nacistus debesīs reportieru un fotogrāfu priekšā. Attēli, kuros bija redzama premjerministra nelokāmā drosme, tika izstādīti visā pasaulē, kamēr Luftwaffe bombardēja tālo Koventriju.

Kā piemēru viņa šausmīgajam bezkaislīgumam attiecībā uz britu civiliedzīvotāju ciešanām var minēt 1941. gada 10. maija naktī, kad Čērčilam tika paziņots, ka īpaši smags gaisa uzlidojums Londonai izraisījis nepieredzētu haosu. Kā viņš pats saka: "Tā kā es neko nevarēju darīt, es devos uz savu privāto kinozāli, kur ar prieku noskatījos brāļu Marksu filmu." Interesanti, kā būtu jutušies londonieši, kas drūzmējās par savu dzīvību metro apakšzemes stacijās, ja viņi būtu zinājuši, ka viņš tikmēr ķīķināja ebreju amerikāņu filmu savā greznajā, drošajā lauku mājoklī.

1944. gada jūlijā, kad novājinātajam Reiham līdz sakāvei bija palicis mazāk nekā gads, Čērčils pavēlēja uzbrukt vācu civiliedzīvotājiem ar Sibīrijas mēri. Viņa šausminātie ģenerāļi pārliecināja viņu atturēties no masveida slepkavībām, tikai atgādinot, ka Hitleris noteikti atriebtos, pamatoti nosūtot pret Londonu V-1 lidojošās bumbas, kas bija bruņotas ar indīgu gāzu kaujas galviņām. Bija nepieciešams mēnesis argumentu, lai beidzot pārliecinātu Hitleru, ka viņam

jāatsakās no plāniem par ariju genocīdu. Kā viņš vēlāk nopriecājās: "Mani ģenerāļi, kas bija parsoni, neļāva man to īstenot". Ja viņa uzbrukums Sibīrijas lopiem tiktu īstenots, Eiropas kontinentā tiktu iznīcināta praktiski visa dzīvā radība, tostarp visu sabiedroto un neitrālo valstu iedzīvotāji.

Neskatoties uz savu mīlestību pret asinsizliešanu, Čērčils bija ne tikai fizisks glēvulis, bet arī ārkārtīgi slikts militārists. Pirmā pasaules kara laikā, būdams Admirālitātes vadītājs, viņš nosūtīja bojā tūkstošiem Austrālijas kājnieku uz nāvi iepriekš paredzētā iebrukumā Turcijā. Gallipoli neveiksme bija ne tikai sakāve, bet arī smags sabiedroto pazemojums no vienkāršu turku rokām, kas jebkuru citu komandieri būtu atstādinājis no amata uz mūžu. Tomēr Čērčils bija drīzāk viltīgs politiķis nekā militārais līderis, un pēc divdesmit pieciem gadiem viņš atkal bija atgriezies pie varas. Viņš atkārtoja savu kļūdu daudz lielākos nāves apmēros, novirzot sabiedroto stratēģiju, pretēji gan britu, gan amerikāņu padomdevēju brīdinājumam, uz to, kas, kā viņš uzstāja, bija "Eiropas mīkstā zemūdens zeme".

Desmitiem tūkstošu sabiedroto karavīru krita Itālijas kampaņā, kas nevajadzīgi paildzināja karu un tā arī nevainagojās ar stratēģiskiem panākumiem. Pēc gandrīz divus gadus ilgām ciešanām un slepkavībām, kad Vācija kapitulēja, angloamerikāņu spēki joprojām bija iesprostoti Itālijā, un tas viss notika, pateicoties Čērčila apliecinājumiem, ka viņi 1943. gadā "ātri izlauzīsies uz Austriju". Ralfs Edvardss, Lielbritānijas Jūras operāciju direktors, kurš visa kara laikā cieši sadarbojās ar Čērčilu, raksturoja viņu kā "neapšaubāmi vienu no sliktākajiem stratēģiem vēsturē" (Irving, *Churchill's War*, 2. sējums, 103).

Mākslīgi uzturētā Čērčila kā gadsimta izcilākā angļu valodas oratora reputācija ir tikai daļa no viņa noturīgā krāpnieciskā tēla. Viņa saviļņojošās radio pārraides mudināja britus cīnīties, izturēt un mirt karā, ko viņš viņiem jau sen bija gatavojis. Lielā mērā pateicoties šīm iedvesmojošajām pārraidēm, briti izturēja visnelabvēlīgākajos apstākļos sešus garus gadus, kuros pusmiljons no viņiem zaudēja dzīvību. Visu šo laiku viņš rūpīgi slēpa vairāk nekā dāsnos miera piedāvājumus, ko Hitlers izteica Lielbritānijai. Tāpat tika slēpta arī slavenās balss patiesā identitāte, par kuru angļu vīrieši un sievietes bija pārliecināti, ka tā pieder viņu varonīgajam premjerministram. Daudzus no viņam piedēvētajiem raidījumiem ar sudrabainu mēli patiesībā runāja Normans Šellijs, radioaktieris, kas tika izvēlēts, lai atdarinātu Čērčila tēlu brīžos, kad viņš bija pārāk piedzēries vai apreibis, lai runātu publiski.

Vinstona kā cīnītāja pret diktatūru publiskais tēls ir pretrunā ar viņa bieži pausto ambīciju izveidot, kā viņš 1943. gada 20. maijā ierosināja Rūzveltam, "pasaules diktatoru", kurš uz visiem laikiem atņemtu savai sabiedrotajai Francijai jebkādu militāro spēku un nedaudzos no kara izdzīvojušos vāciešus padarītu par mūžīgiem vergiem. Globālā vara bija jāattiecina tikai uz Britu impēriju, Amerikas

Savienotajām Valstīm un Padomju Savienību. Rūzvelts tam piekrita, atšķiroties tikai ar to, ka nosaukums "moderators" būtu politiski pieņemamāks.

Čērčils nodzīvoja pārspīlētu mūžu, aptaukodamies greznos mielastos, sarakstīja cenzētas, pašmērķīgas vēstures un uzzīmēja desmitiem tikpat amatierisku gleznu, cik tās ir aizmirstas. Kad 1965. gadā beidzot pienāca nāve, viņš atstāja norādījumus par greznām bērū ceremonijām, kurās cita starpā bija norādīts, ka visi celtni Temzas krastos jānolaiž, kad garām peldēs viņa lielais zārks. Tāpat kā Šekspīra "*Vētrā*", visa britu tauta tajā brīdī varēja iesaukties: "Kāds trīskāršs ass es biju, ka uzskatīju šo dzērāju par dievu un pielūdzu šo stulbo muļķi!".

Tāpat kā Čērčils, arī F.D.R. bija sabiedrisko attiecību meistars. Viņš zināja, kā iepatīkties vēlētājiem kā "amerikāņu kolēģis", un viņa regulārie radio raidījumi, tā sauktie "sarunas pie ugunskura", bija rūpīgi organizēti, lai uzsvērtu viņa pieticīgo, piezemēto, "ābolu pīrāga" personību. Hitlers un nacionālsociālisms F.D.R. neinteresēja līdz pat 1937. gadam. Tas bija vēlēšanu gads, un glēvais politiķis baidījās, ka viņš varētu beigt savu publisko dzīvi kā prezidents uz vienu termiņu. Četrus gadus iepriekš viņš bija ieradies Baltajā namā, lieliski pārliecinot amerikāņus, ka izbeigs Lielo depresiju. Taču viņa demokrātiskās programmas, kas bija apaugušas ar korupciju, palika bez rezultātiem, un bezdarbs valstī joprojām pieauga. Fīrers par Rūzveltu teica: "Ja viņa ekonomiskā politika miera laikā būtu turpinājusies bezgalīgi, nav šaubu, ka agrāk vai vēlāk tā būtu novedusi šo prezidentu pie sabrukuma, neraugoties uz visu viņa dialektisko gudrību."

Ir skaidrs, ka F.D.R. karjera bija atkarīga no valsts ekonomiskās situācijas. Viņš beidzot saprata, ka vienīgais veids, kā nostādīt valsti uz kājām, ir uzsākt ražošanu, un visātrākā metode bija masveida ieroču ražošana. Tomēr, lai attaisnotu amerikāņu rūpnīcu pārveidošanu par ieroču rūpnīcām, bija vajadzīgi nopietni draudi vai vismaz to ilūzija. Vācija kā nesenis ienaidnieks bija piemērots drauds. Ebreji, kas dominēja Amerikas presē un kinoindustrijā, bija sajūsmā, ka varēja kalpot par Rūzvelta uzticīgākajiem propagandistiem. Kopā ar viņa satraucošo retoriku pret nacistiem vērsto Holivudas filmu pārpilnība un nemītīga avīžu aģitācija pret Hitleru galu galā izraisīja tādu valsts histēriju, ka iebrukums šķita nenovēršams. Šādā mākslīgi radītā baiļu gaisotnē prezidents varēja virzīt savus milzīgos militāros izdevumus cauri Kongresam, kuru iebiedēja vēlētāju nemieri. Un, radot ažiotažu par nacistiskās Vācijas (ne lielākas par Teksasu) radīto nāvējošo apdraudējumu Amerikas Savienotajām Valstīm, prezidents veiksmīgi novērsa uzmanību no ietilgušās un padziļinātās depresijas, kuru viņš nespēja atrisināt.

Lai gan viņa panikas izraisītā ieroču ražošana sāka stimulēt valsts ražošanu, ieroči ir ātri bojājošās preces, kas ir jāizmanto, citādi tie rūsē un tehnoloģiskā attīstība tos padara novecojušus. Šim nolūkam Rūzveltam bija nepieciešams karš.

Ar sava Eiropā plūstošā aģenta Viljama Bullita (William C. Bullitt) starpniecību viņš deva slepenus solījumus, ka Varšavas politiķi var rēķināties ar sabiedroto bruņotu iejaukšanos, ja tie izprovocēs militāru konfrontāciju ar Trešo reihu. Tādējādi maldināti, iedomājoties, ka viņi var uzkosties lēti izcīnītās uzvaras mielastā, poļi paātrināja karadarbību (kā aprakstīts turpmāk), kas viņiem atmaksājās visļaunākajā iespējamajā veidā. Taču, sākoties karam Eiropā, Rūzvelta plāniem par dalību tajā nopietnu triecienu radīja sabiedriskās domas aptaujas, kas liecināja, ka lielākā daļa amerikāņu iebilst pret ASV iesaistīšanos jebkurā karā, ja vien ASV netiek apzināti uzbruktas. Būdams izcils politiķis, viņš 1941. gada prezidenta vēlēšanās enerģiski rīkoja kampaņu par populāru "miera platformu".

Tikmēr viņš nepārtraukti manevrēja, lai izprovocētu Hitleru uz kara pasludināšanu ASV, piešķirot kara kuģus Karaliskajai kara flotei, sūtot uz Angliju piegādes ar amerikāņu kravas kuģiem, kurus pavadīja ASV jūras spēku iznīcinātāji, un pat tieši palīdzot britu militārajām operācijām. Viens no spilgtākajiem piemēriem bija "*Bismarka*" ātrašanās vieta, ko briti, kuri iepriekš nespēja to atrast, pa radiosakariem saņēma no ASV Jūras kara flotes hidroplāna PBY, tādējādi ļaujot viņiem nogremdēt vācu karakuģi ar lieliem cilvēku upuriem. Tajā pašā mēnesī, kad Rūzveltu ievēlēja vēlētaji, kuri bija pārliecināti, ka viņš ir apņēmības pilns neieļaut viņu valsti Eiropas konfliktā, viņš deva rīkojumu savai Jūras kara flotei "apšaudīt Osi karakuģus, kad vien un kur vien tie tiks atrasti". Tas pārsniedza visus citus Amerikas neitralitātes pārkāpumus un bija uzskatāms par kara pieteikšanu. Tomēr Hitlers stūrgalvīgi atteicās uzķerties uz ēsmas.

1941. gada 9. augustā Atlantijas hartas konferences laikā Rūzvelts konfidenciali apsolīja Čērčilam, ka viņš "strādās pie incidenta", kas ievilks Ameriku karā pret vairuma viņa tautiešu gribu. Vēlāk Vinstons ziņoja karalim Džordžam VI, ka prezidenta stratēģija bija nevis pasludināt karu, bet izprovocēt to, radot incidentu. Iepriekšējā 30. oktobrī F. D. R. pa valsts radio bija nopietni intonējis: "Un, kamēr es runāju ar jums, mātes un tēvi, es jums dodu vēl vienu apliecinājumu. Es to esmu teicis jau agrāk, bet es to teikšu atkal un atkal un atkal: Jūsu zēni netiks sūtīti uz ārzemju kariem!" Arī šodien vismaz daži amerikāņu zinātnieki līdz ar Goru Vidalu saprot, ka "Rūzvelts mēloja, lai mūs iesaistītu karā pret Hitleru, par ko, ņemot vērā zvēra raksturu, daudzi cilvēki bija un ir priecīgi, ka viņš to darīja".

Neapmierināts un noraizējies, ka uz draudiem balstītā ekonomika izraisīs vēl vienu, vēl smagāku ekonomikas sabrukumu, ja ASV drīzumā neiesaistīsies kaujās, prezidents klauvēja pie tā, ko vēsturnieks Harijs Elmers Bārns (Harry Elmer Barnes) dēvēja par "kara aizmugurējām durvīm". Tās atvērās Vācijas pretkominternas partnerim. Tajā pašā Atlantijas hartas konferencē Čērčils un Rūzvelts pauda kopīgu vēlmi pēc 1941. gada augusta uzbrukt Japānai, kas tolaik vēl bija neitrāla valsts. Viņu ieceri atzinīgi novērtēja Kordels Huls un citi politiskie "jā-meņi", kas

ieskauj prezidentu, taču viņa militārie padomnieki apliecināja, ka Amerika militāri nespēs riskēt ar karadarbību līdz vēlam rudenim.

Jau iepriekš, 1941. gada 26. jūlijā, F.D.R. bija noteicis starptautisku naftas embargo pret japāņiem par viņu iebrukumu Ķīnā, kas, protams, nebija viņa kompetencē, jo tur nebija amerikāņu interešu. Viņa rīcība bija ekonomiski nāvējošs agresijas akts, jo Japānas rūpnieciskā pastāvēšana bija pilnībā atkarīga no no ārzemēs importētās naftas. Eksperti abās Klusā okeāna pusēs bija aprēķinājuši, ka līdz nākamā gada pavasarim Japānas sabiedrība sabruks nabadzībā un badā. Rūzvelts cerēja, ka viņa embargo pamudinās japāņus uzbrukt pirmajiem, tādējādi mobilizējot tautas atbalstu viņa iesaistīšanai Otrajā pasaules karā.

Diemžēl Japānas kabinets atbildēja nevis noraidoši, bet gan samierinoši. Ārlietu ministrs Šigenori Togo nosūtīja Vašingtonai "Piecu punktu plānu", piedāvājot svarīgas piekāpšanās, tostarp atteikšanos no amerikāņu īpaši minētajām Ķīnas teritorijām un Japānas aizjūras teritoriju paplašināšanās ierobežojumus, lai mazinātu pārapdzīvotību. Turklāt viņš vēlējās atsākt sarunas, lai apspriestu Ministru kabineta "plānu" abu lielvaru attiecību normalizēšanai. Taču Rūzvelta prātā bija kas cits, tikai ne miers. Viņš nolēma pēc iespējas ātrāk uzsākt karadarbību ar vai bez Amerikas tautas piekrišanas. Jau novembra vidū viņš nolēma sākt ASV gaisa uzlidojumu pret Japānu no Klēras Čenno bāzēm Ķīnas austrumos. Patiesībā prezidents bija devis atļauju slepenam uzbrukumam trīs dienas pirms naftas embargo noteikšanas. Čērčils, kurš jau sen izmisīgi vēlējās, lai Amerika iesaistās karā, ar slepenu diplomātisko kodu starpniecību saņēma ASV valsts sekretāra Kordela Hala (Cordell Hull) ziņu.

Raksts *laikrakstā Los Angeles Times* 1941. gada Japānas uzbrukuma 60. gadadienā ar virsrakstu "Japāna pārkāpa ASV kodeksu pirms Pērlharboras, atklāj pētījums". Darbiniece Valerija Reitmane (Valerie Reitman) ziņoja, ka Kobe Universitātes jauna japāņu izcelsmes amerikāņu vēstures profesore atrada Rūzvelta laika rakstiskos dokumentus, kurus 1996. gadā deklasificēja ASV Centrālā izlūkošanas pārvalde. Toshihiro Minohara tos atrada starp informāciju par pirmskara slepenajiem kodiem ASV Nacionālajā arhīvā Koledžparkā, Merilendā. Pievienotajos mikrofilmu dokumentos bija redzami F.D.R. telegrammu tulkojumi no Japānas dažādiem vēstniekiem un sabiedroto līderiem. Tokijas kriptogrāfi acīmredzot bija uzlauzuši prezidenta galvenos diplomātiskos kodus.

Lai iegūtu apstiprinājumu, Minohara lūdza Dr. Satoši Hattori, Kobes Universitātes mūsdienu vēstures profesoru, veikt īpašu meklēšanu Tokijas diplomātiskajos arhīvos. Mapē ar nosaukumu "Īpašie dokumenti" Hattori atrada trīsdesmit četrus mašīnrakstā rakstītus paziņojumus, lielākoties angļu valodā, par slepenām ASV un Lielbritānijas diplomātiskajām sarunām, kas notikušas vairākus mēnešus un

nedēļas pirms 7. decembra. Japāņi jau novembra vidū izlasīja Rūzvelta lēmumu uzbrukt viņiem. Uzzinot par divkosību, Togo, kurš bija pārliecināts miermīlīgu attiecību ar ASV piekritējs un kurš iepriekš bija oponentis "āboliem" ministru kabinetā, savos pēckara memoāros rakstīja: "Es biju šokēts līdz reibumam. Šajā brīdī mums nebija citas izvēles, kā vien rīkoties." Tikai pēc tam, kad bija izlasījuši prezidenta plānu ar dūrienu sev mugurā, pat "balodiši" Japānas valdības vidū nolēma uzbrukt, pirms viņš varēja uzbrukt viņiem pirmajiem.

Tikmēr Rūzvelta slepenais plāns bez brīdinājuma uzbrukt tautai, ar kuru Amerika joprojām bija noslēgusi mieru, tika apturēts loģistikas aizkavēšanās dēļ. 22. novembrī Laulēna Kirī viņu informēja, ka bumbvedēji un to apkalpes nevarēs sasniegt Ķīnas bāzes līdz decembra beigām. Reids tiks uzsākts ne vēlāk kā īsi pēc 1942. gada Jaunā gada. Pērlhārborā bojā gājušie 2400 amerikāņi nekad nesaprata, ka viņi tika upurēti par sava prezidenta nepubliskoto sazvērestību, kuras mērķis bija iesaistīt viņus nelikumīgā karā. Pēc viņa diplomātiskā koda laušanas japāņi zināja, ko viņš patiesībā bija iecerējis, un apsteidza viņu, tikai nedaudz, par aptuveni mēnesi.

Taču ar vienu triecienu viņi viņam sagādāja karu, ko viņš jau sen bija meklējis, lai glābtu savu politisko kaklu, atjauninot ASV ekonomiku ar masveida ieroču ražošanu. Tagad lielākā daļa amerikāņu ar prieku kalpoja viņa lietai traģiskā maldā, ka viņi aizstāv savu valsti. Viņi ievēlēja viņu uz vēl nepieredzētu ceturto pilnvaru termiņu. Tomēr jau tad Rūzvelts mira no neārstējamas gonorejas; pēdējais trieciens bija smadzeņu asinsizplūdums.

Anglijas pārstāvis Tokijā sers Roberts Kreigijs paziņoja, ka japāņi ir nevainīgi Rūzvelta imperiālisma un Čērčila aizkulišu sazvērestību upuri, lai iesaistītu Ameriku karā, neskatoties uz to, cik daudz cilvēku dzīvību tas prasītu. Kreigijs bija personisks liecinieks iepriekšējo pusgadu ilgušajai intrigai, ko bija savijuši šie divi starptautiskie noziedznieki. Viņam pievienojās kongresmenis Hamiltons Fišs, kurš dedzīgi atbalstīja prezidenta lūgumu oficiāli pasludināt karadarbību ASV, bet vēlāk atzina: "Rūzvelts bija galvenais kūdītājs un ugunsgrēka kurinātājs, kas aizdedzināja kara degli."

Tāpat kā Čērčils (un ikviens cits pasaules līderis), arī Rūzvelts labi izprata ebreju jautājumu un pat personīgi simpatizēja vācu nacionālsociālistiem, pret kuriem vēl 1943. gada februārī viņš liekulīgi uzsāka iznīcināšanas karu: "Nevar īsti vainot nacistus par to, ko viņi darīja ar ebrejiem," viņš Kasablankas konferences laikā uzticējās franču Marokas komandierim ģenerālim Ožustam Nogē, "jo, ja vācu tautai būtu nācies ciest to, ko viņi cieta pirms nacistu nākšanas pie varas, neviens cits cilvēks pasaulē nebūtu rīkojies citādi". F. D. R. izpratne par ebrejiem padara viņa un Čērčila labprātīgo pakļaušanos viņiem vēl amorālāku. Viņš nebija bezgaumīgs muļķis, bet gan apzinājās ļaunumu, kam kalpoja.

Franklins Rūzvelts nomira pirms kara beigām, ko viņš vairāk nekā jebkurš cits cilvēks bija izraisījis. Šajos pēdējos mēnešos viņš Jaltā tikās ar saviem bēdīgi slavenajiem līdzdalībniekiem. Fiziski novājināts sifilitiskas slimības postījumu dēļ un garīgi nelīdzsvarots, viņš sēdēja fotogrāfu priekšā starp apreibušo Čērčilu, kura impērijas vairs nebija, un Staļinu, kurš, apcerēdams Rietumu lielvaru, ko iemiesoja šie divi nožēlojamie personāži, novārgušo stāvokli, slepeni pasmaidīja pats sev kā komunistu kaķis, kas tikko norijis kapitālistu kanāriju. *Enciklopēdija Britannica*, aprakstot padomju vareno varu Jaltā, raksta: "Būdams briesmīgs sarunu vedējs, viņš pārspēja šos ārzemju valstsvīrus".

Viņš dzimis 1879. gadā kā Josifs Visarionovičs Džugašvilli, bet pēc tam, kad kļuva par dedzīgu komunistu, mainīja vārdu uz Staļins (no krievu valodas vārda "tērauds" - *stal*). Kad vācu uzvaras sagrāva PSRS, viņš vaimanāja: "Viss, ko mums uzcēla Ļeņins, ir zudis uz visiem laikiem!". Tā kā 1941. gada pirmajā vasarā turpinājās "ass" karaspēka virzīšanās, viņš, ieslēgts savā nomaļajā *vasarnīcā*, devās ilgstošā blēdībā, atstājot Padomju Savienību pilnīgā nomalē. Lai gan vācu iebrukums sākās 22. jūnijā, Staļins bija pārāk piedzēries, lai publiski uzstātos līdz pat 3. jūlijam; pat tad viņš tikko varēja murmināt zemā monotonā, kas iedvesmoja tikai un vienīgi sakāvnieciskumu. Alkoholiskais atvaļinājums viņam tomēr bija nācis par labu, jo galu galā viņš pietiekami attīrījās, lai nākamajā ziemā personīgi vadītu Maskavas aizsardzību. Ciniski atmetis marksistisko retoriku, ar kuru viņš bija dzīvojis visu mūžu, viņš pēkšņi sāka sevi attēlot kā lielāku par dzīvību slāvu nacionālistu. Šī liekulīgā poza nostāja nostrādāja, un miljoniem līdz tam demoralizēto krievu sapulcējās veiksmīgai savas dzimtenes aizstāvēšanai.

Atlikušajā kara laikā viņš izrādījās izcils karavadonis ne tik daudz savu militāro spēju dēļ, kas viņam praktiski nepiemita, cik viņa nežēlīgās PSRS bruņoto spēku reorganizācijas un vadības dēļ. Saskaroties ar to masveida demoralizāciju, ko izraisīja nesaudzīga sakāve, viņš pastiprināja savas valsts pretestību, ieviešot Sarkanās armijas komisāru sistēmu, kuri burtiski stāvēja krievu karavīriem aiz muguras ar pistolēm gatavībā, lai nošautu ikvienu, kurš šaubījās. Salīdzinot ar kopējo personu skaitu (7500), kas 1939. gadā strādāja Vācijas Gestapo, tajā pašā laikā Padomju Savienībā strādāja ne mazāk kā 366 000 slepenpolicistu.

Staļina nopelns bija tas, ka viņš jau bija ievēdis Krieviju rūpniecības laikmetā (lai gan uz desmit miljonu noslepkavoto zemnieku - *kulaku* rēķina), un tagad viņš dažu mēnešu laikā pārveidoja tās rūpnīcas par milzu munīcijas rūpnīcām, kas bija pielāgotas totālajam karam. Viņš izveidoja padomju kaujas taktiku, kas ignorēja jebkādu stratēģiju, lai uzbruktu ar cilvēkiem un materiāliem tikai tad, kad pretinieku varēja pārspēt skaitliski, neskatoties uz vienmēr lielajiem zaudējumiem, ko cieta viņa karavīri. Reizēm šie masu uzbrukumi izdevās; bieži vien tie cieta

neveiksmi, un krievu cilvēki un tehnika vienmēr tika iznīcināti. Padomju panākumi pie Staļingradas, Kurskas un līdz pat kara beigām šķietami apstiprināja Staļina acīmredzamo militāro vadību pat Ādolfa Hitlera acīs.

Taču fīrers un pārējā ārpasaule nezināja, ka Staļina uzvaras pirms katras kaujas viņam nodeva vācu ģenerālštāba nodevēji, kuri, sadarbojoties ar "Sarkanā orķestra" spiegošanas tīkla vadītāju ebreju Leopoldu Treperu, nodeva Hitlera plānus padomju virspavēlniecībai. Kā norādīja Vinstons Čērčils, Krievijas revolūcija lielā mērā bija ebreju darīšana, un Josifs Staļins - kuru tādi ebreji kā Leons Trockis un Grigorijs Zinovjevs uzskatīja par bezgaumīgu, bet pakļāvīgu marioneti - tika iecelts par ebreju palīgu padomju tirānijai. Atbilstoši situācijai viņš sēdēja starp Zinovjevu un citu komunistu ebrejiem - Ļevu Kameņevu - pirmajā valdošajā triumvirātā pēc Ļeņina nāves.

Staļins, Čērčils un Rūzvelts bija parastas viduvējības ar ierobežotu inteligenci, kurus raksturoja tikai milzīga tieksme pēc personīgās varas un prestiža. Alkatīgu politisku ne-entitāšu nekad netrūkst, un tās ir viegli pieejamas retāk redzamajiem ebreju vadu vilcējiem, kuriem šādi labprātīgi "lāpītāji" ir tikpat izplatīti, cik pilnīgi vienreizēji. Karš tajā iesaistītajiem pasaules līderiem nozīmēja dažādas lietas. Čērčilam tā bija vienkārši visizdevīgākā iespēja nopelnīt iztiku un izvairīties no finansiāla skandāla. Rūzveltam tas bija vienīgais veids, kā izkļūt no depresijas un glābt savu politisko eksistenci. Staļins to uzņēma atzinīgi kā labāko iespēju kļūt par vēl vienu Čingizhanu - padomju pārvaldītās planētas valdnieku. Šiem vīriem Otrais pasaules karš bija tikai līdzeklis personīgo mērķu sasniegšanai, kam nebija nekāda sakara ar fašismu, demokrātiju, civilizāciju vai citiem sabiedriskiem jautājumiem, ar kuriem viņi pieseguši savas privātās programmas uz daudzu miljonu cilvēku rēķina.

Sabiedroto līderi bija līdzīgi, jo visi cieta no personīgām problēmām, kas izkropļoja viņu uzvedību. Čērčils bija bezcerīgs alkoholiķis. Tāpat kā visi smagi dzērāji, viņš bija slikts dzērājs, kas no paranojas un atkarības pārdzīvoja līdz kareivīgumam. F. D. R. bija fiziski spēcīgs vīrietis Rūzvelta tradīcijās, līdz agrā brieduma gados viņu nomāca poliomielīts. Nepieciešamības parādīties spēcīgam, neraugoties uz savu pazemojošo vājumu, nomākts, viņš pārmērīgi kompensēja un sublimēja savu neapmierinātību ārējā agresijā. Staļins piedzima ar deformētu, nokaltušu roku, kuras dēļ viņš, līdzīgi Šekspīra Ričardam III, izkopa dziļi iesakņojusās nepilnvērtības un atriebības jūtas.

Tie bija neveiksminieki un neveiksmieces, kroplīgi psihopāti, kuriem tika uzticēti tautu likteņi. Čērčils un Rūzvelts paši bija daļēji ebreji, bet Staļins, gruzīnu izcelsmes pagāns, dzīvoja ebreju ģimenē (komunistu Kagonoviču ģimenē), apprecējās ar ebrejieti (Nadeždu Aliļujevu) un pat runāja jidiš. Tādējādi sabiedroto un Osī radītā rasu nevienlīdzība bija skaidri izteikta to vadībā. Tādējādi Otrā pa-

saules kara vai visas cilvēces vēstures izpratne nav iespējama, ja netiek novērtēta ebreju loma. Nekur tas nav tik acīmredzams kā Otrā pasaules kara vēsturē, kas bija loģisks, neizbēgams, militārs turpinājums nacionālsociālistu politiskajai cīņai, kuru pret viņiem divdesmit gadus iepriekš uzsāka Ādolfs Hitlers.

Lai saprastu viņa cīņas jēgu, ir jāprecizē, ka pēc Pirmā pasaules kara demokrātiskā Vācija bija ebreju komunistu rotaļu laukums, kas sekoja Ļeņina diktātam par pasaules sarkano revolūciju, kas ved caur Reihu. Vācieši burtiski mira badā Mīnhenes un Berlīnes ielās, nespējami atrast īstu darbu un pateicīgi par melno, bieži vien pazemojošu darbu, kas viņiem reti gadījās. Valstī strauji pieauga zīdaiņu mirstība. Valdīja bads, galēja nabadzība, nepilngadīgo likumpārkāpumi, noziedzība, amoralitāte, kultūras pagrimums, politiskā vardarbība un sociālais haoss. Tajā pašā laikā ebreju zemes spekulanti kļuva bagāti vienas nakts laikā, iegādājoties milzīgus nekustamā īpašuma gabalus, lielākoties fermas, no vāciešiem, kas bija palikuši bez iztikas līdzekļiem "Lielā" kara katastrofālo seku dēļ. Toreiz, tāpat kā tagad, ebreji dominēja lielākajā daļā profesiju (īpaši medicīnā, presē, mākslā un valsts pārvaldē), jo vāciešiem Versaļas līgums "likumīgi" bija atņēmis tiesības. Tajā pašā laikā 20. gadsimta 20. gadu Veimāras republikā bija sajaukti marksistiski un kapitālistiski noskaņoti ebreji, kuri noplicināto vācu tautu uzskatīja tikai par ideoloģisku un ekonomisku pupiņu maisu. Komunistiskie noziedznieki bija sagrābuši veselas zemes, pilsētas un ciemus, piemēram, Bavārijā, Berlīnē un Koburgā; gandrīz visi to vadītāji - Karls Lībknehts, Roza Luksemburga, Kurts Eisners u. c. - bija ebreji.

Taču viņus sakāva līdz šim nebijusi tautas kustība, kad par kancleru tika ievēlēts Ādolfs Hitlers. Daudzi ebreji pameta Vāciju un emigrēja uz Padomju Savienību, Franciju, Angliju un ASV, kur viņi nekavējoties sāka aģitēt par attriebības karu. Līdz ar nacionālsociālisma popularitāti bija izplūduši visi viņu politiskie un finansiālie ieguldījumi galīgi sakautajā Vācijā. Jau 1933. gada vasarā, tikai dažus mēnešus pēc Hitlera uzvaras vēlēšanās, Ņujorkas Madison Square Garden notika masu mītiņš, kurā piedalījās ietekmīgākie pasaules ebreju pārstāvji. Viņu runāsvīrs bija Samuels J. Untermeijers, ideāli piemērots viņu ierosinātajam darbam. Pirms divdesmit sešiem gadiem Untermeijers, neraugoties uz lielākās daļas amerikāņu iebildumiem, bija licis Amerikas Savienotajām Valstīm izsludināt karu Vācijai. Viņš paveica šo ievērojamo varoņdarbu, samaksājot melnajam barotājam, kurš draudēja Vudro Vilsonam ar skandālu, ar nosacījumu, ka indiskrētais prezidents mainīs savas valdības politiku, kas nebija saistīta ar karadarbību. (Ebreju izcelsmi amerikāņu dalībai Pirmajā pasaules karā neapstrīdami izskaidrojuši pazīstamie pētnieki Endrjū Kolinss (Andrew Collins) un Kriss Ogilvijs-Heralds (Chris Ogilvie-Herald)).

Tagad, 1933. gadā, profesionāls kara kurinātājs atkal sāka to darīt. Untermeijers

pasludināja "svēto karu" pret Jauno Vāciju, ko vēlāk atbalstīja ikviens ievērojams Amerikas ebrejs. "Tas, ko mēs ierosinām un jau esam tālu pārvirzījušies uz priekšu, ir īstenot tīri aizsargājošu ekonomisko boikotu, kas grautu Hitlera režīmu," viņš teica, "un atvestu vācu tautu pie prāta, sagraujot tās eksporta tirdzniecību, no kuras ir atkarīga tās eksistence."

Reagējot uz Untermeijera "svētā kara pasludināšanu" tautai, kas līdz šim nevienam nav nodarījusi kaitējumu, ebreju laikraksts "*Natscha Retsch*" labākajās Vecās Derības tradīcijās slepkavnieciski izklīdzās: "Karu pret Vāciju uzsāks visas ebreju kopienas, konferences, kongresi, katrs ebrejs atsevišķi! Tādējādi karš pret Vāciju ideoloģiski atdzīvinās un veicinās mūsu intereses, kas prasa, lai Vācija tiktu pilnībā iznīcināta. Mums, ebrejiem, briesmas draud visā vācu tautā, Vācijā kopumā, kā arī individuāli. Tā ir jāpadara nekaitīga uz visiem laikiem."

Šķiet, ka Ādolfa Hitlera testaments, kas tika parakstīts viņa nāves dienā, 1945. gada 30. aprīlī, apliecina šādu niknu aģitāciju: "Nav taisnība, ka es vai kāds cits Vācijā 1939. gadā vēlējās karu. To vēlējās un izraisīja vienīgi tie starptautiskie valstsvīri, kuri bija vai nu ebreju izcelsmes, vai arī strādāja ebreju interesēs."

Vairāk nekā sešdesmit gadus vēlāk ebreji joprojām visus vāciešus, neatkarīgi no tā, cik projudiski vai antinacistiski noskaņoti bija daži no viņiem, dēvēja par "noziedznieku rases" pārstāvjiem. Tā Kanādas Ebreju kongress nosodīja Kanādas Tieslietu ministrijas "Kara noziegumu un noziegumu pret cilvēci nodaļas" galveno vēsturnieci Rutu Bettinu Birnu tikai tāpēc, ka viņa bija vācbaltiete, lai gan viņa tiesāja nacionālsociālistus!

Untermeijera "svētā kara" pirmais posms bija ekonomiskais boikots, kura mērķis bija iznīcināt Vāciju ar "mūsu miljonu draugu, kas nav ebreji, palīdzību" (*The New York Times*, 1933. gada 7. augusts). Viņš pārfrāzēja stratēģiju, kas izklāstīta *Sionas mācīto vecājo protokolos* (slepenas pasaules līderu sanāksmes protokols 20. gadsimta mijā), kurā bija teikts, ka jebkura pagānu tauta, kas sacelsies pret ebreju plāniem, ir jānogalina ar ekonomisku sankciju palīdzību. Tās kalpotu kā prelūdijs militāriem pasākumiem, ko veiktu citas pagānu valstis, kurās ebrejiem joprojām ir politiska (t. i., finansiāla) ietekme. Protokola VII protokola 3. punktā teikts: "Mums jābūt gataviem atbildēt uz katru apspiešanas aktu ar karu ar kaimiņvalstīm, kas uzdrošinās mums pretoties".

Lai gan sabiedriskās domas veidotāji šo dokumentu histēriski un konsekventi dēvē par "viltojumu", tomēr paši ebreji ir pierādījuši tā autentiskumu. Savā grāmatā "*Sargieties no Dieva*: Dāvids Ešs (David Ash), Dienvidāfrikas ebreju vēsturnieks, apraksta "Sionas mācīto vecājo protokolus" kā patiesu brīdinājumu cilvēcei, ka ebreji izmanto Bībeles principus, lai sagrābtu varu un veicinātu savus mērķus" (Parfrey, 405). Astonēdesmito gadu sākumā viens no 20. gadsimta vidus ietekmīgākajiem ebrejiem Armands Hammeris, amerikāņu Occidental Petroleum

Corporation vadītājs un prezidentu Niksona un Reigana politiskais marionešu meistars, kopā ar citiem ebrejiem (mediju magnāts Roberts Maksvels, Izraēlas multimiljonārs Šauli Eizenbergs, pasaulē lielākās nekustamā īpašuma kompānijas vadītājs Alberts Reihmans u. c.) izveidoja starptautisku korporatīvu uzņēmumu. Hammer bezkaunīgi nosauca šo miljardieru klubu, kurā bija daži no pasaules ietekmīgākajiem cilvēkiem, par "Sionas vecākajiem" (Epstein, 322). Galu galā pasaules cionisma līderis tikai atkārtoja to, ko apgalvoja Untermeijers un *Protokolu* 3., 7. punkts, kad Chaims Veicmans 1941. gadā Vinstonam Čērčilam teica, ka ebreji pierunāja Ameriku cīnīties pret Vāciju Pirmajā pasaules karā un ka viņi to darīs arī Otrajā pasaules karā (Irving, *Churchill's War*, 2. sējums, 76, 77).

Doktors M. Rafaels Džonsons raksta, ka Untermeijera boikots "bija kara akts ne tikai metaforiskā nozīmē: tas bija labi izstrādāts līdzeklis, lai iznīcinātu Vāciju kā politisku, sociālu un ekonomisku vienību. Ebreju boikota pret Vāciju ilgtermiņa mērķis bija bankrotēt Vāciju saistībā ar reparācijas maksājumiem, kas Vācijai tika uzlikti pēc Pirmā pasaules kara, un saglabāt Vāciju demilitarizētu un neaizsargātu. Faktiski boikots Vācijai bija diezgan kropļojošs. Ebreju pētnieki, piemēram, Edvīns Bleks (Edwin Black), ziņoja, ka, reaģējot uz boikotu, Vācijas eksports tika samazināts par 10 % un ka daudzi pieprasīja Vācijas aktīvu ārvalstīs konfiskāciju"(43). Tas viss tika vērsts pret tautu, kuras vienīgais "noziegums" līdz šim bija kritizēt ebrejus.

Taču pasaules mēroga boikots cieta neveiksmi, jo nacionālsociālisms padarīja Vāciju ekonomiski neatkarīgu no starptautiskā monetārā tīkla. Un nevienam ebrejam nevajadzēja stāstīt, kas notiktu, ja citas pagānu tautas pamostos ebreju varas realitātei, kā to bija izdarījuši vācieši. Turklāt Hitlers atrisināja bezdarba problēmu un atjaunoja labklājību savā valstī, kamēr pārējā Rietumu civilizācija gremdējās Lielajā depresijā. Ja viņa piemēru pārņemt citās zemes, Rotshildu nama izveidotais ebreju starptautiskais banku tīkls sabruktu.

Aģitācija pret Hitleru ārpusaulē 30. gados kļuva skaidra ne tikai Untermeijera "kara pasludināšanas" no Ņujorkas Madison Square Garden tribīnes gaismā. Francijā bija ebreju premjerministrs Leons Blūms, bet Īzaks Leslijs Hore-Beliša, 1. barons Hore-Beliša, bija Lielbritānijas ebreju valsts sekretārs kara lietās un visšķaļākais kara kurinātājs. Nav pārsteidzoši, ka Čērčils viņam piešķīra peerage par nopelniem konspiratīvā "Focus" vārdā. Vēl bija padomju ebreji, kuru plānus ieviest vienotu pasaules valdību apdraudēja nacionālsociālisma ideoloģiskā pievilcība tālu aiz Vācijas robežām. Bija visi iemesli uzskatīt, ka tās pašas darbaļaužu masas, kas Vācijā bija novērsušās no marksisma un atvedušas nacionālsociālismu pie varas, to darīs atkārtoti arī citās zemēs, uz visiem laikiem izbeidzot Kārļa Marksa sapni par starptautisku "proletariāta diktatūru", kurā dominētu ebreji.

Vienpusēji attēlojot Ādolfu Hitleru presē un kino industrijā kā ļaunāko cilvēces ienaidnieku, ebreji sāka psiholoģiski veidot naida atmosfēru kā priekšnoteikumu bruņotai karadarbībai. Taču sešdesmit gadus pēc viņu agresijas pasludināšanas miera laikā pat ebreju rakstnieks Lenijs Brenners atzina: "Pirms kara cionistu līderi pasludināja masveida starptautisku boikotu pret Vācijas valdību. Šī agresīvā politika pielika eļļu jau tā iekaisušai situācijai, un līdz ar to tā palīdzēja sākt holokaustu [sic]"... (Parfrey, 404,405).

Ludvigs Lūisons, viens no F.D.R. "padomniekiem" un Amerikas cionistu organizāciju vadītājs, 1942. gada 3. oktobrī Ņujorkas laikrakstam *The Jewish Mirror* sacīja: "Ebreju tauta ir šī kara būtības simbols. Neviens cits. Nekas cits. Tā ir visa šī jautājuma alfa un omega, sākums un beigas!". 61 miljons bojāgājušo (nemaz nerunājot par 240 miljoniem ievainoto, neskaitāmiem miljoniem cilvēku, kas paaudžu paaudzēm nonāca komunisma verdzībā, un neaizstājamām kultūras bagātībām, kas tika iznīcinātas), kas izrietēja no konflikta, par kuru viņš savas tautas vārdā uzņemas atbildību, padara viņus par asiņainākajiem kara noziedzniekiem visā cilvēces vēsturē.

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās

